

РЕШЕНИЕ

№ 167

гр. Варна, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елина Пл. Карагьозова

при участието на секретаря Христина Здр. Атанасова
като разгледа докладваното от Елина Пл. Карагьозова Търговско дело № 20203100901161 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството образувано по предявен от „Вики 2005“ЕООД с ЕИК 103920873 със седалище и адрес на управление гр.Варна, ж.к.“Вл.Варненчик“ бл.11, вх.1, ет. 4, ап.10 срещу „Си-Транс“ЕООД с ЕИК 103916259 със седалище и адрес на гр.Варна, ж.к.“Вл.Варненчик“, бл.401, вх.3, ет. 7, ап.52, **иск с правно основание чл.439 от ГПК** за признаване за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи поради погасяване по давност на правото на принудително изпълнение сумата от **71131.58 лева**, формирана както следва: 52 199.99 лева, представляваща сбор от неизплатени задължения по фактура №001952/26.05.2009г. на стойност 3141.67 лв., фактура №001980/ 30.05.2009г. на стойност 4044.12 лв., фактура №001983/05.06.2009г. на стойност 6810.77 лв., фактура №001988/17.06.2009г. на стойност 5110.02 лв., фактура №001994/26.06.2009г. на стойност 10524.20 лв., фактура №002019/ 30.06.2009г. на стойност 3279.20 лв., фактура №002021/04.07.2009г. на стойност 4510.81 лв., фактура №002024/10.07.2009г. на стойност 3950.82 лв., фактура №002025/17.07.2009г. на стойност 7957.28 лв. и фактура №002030/ 24.07.2009г. на стойност 2871.10 лв., ведно със законната лихва считано от 08.07.2011г. до окончателно изплащане на сумата; 11 194.69 лева, представляваща мораторна лихва, считано от датата на падежа на всяко вземане по гореописаните фактури до датата на завеждане на исковата молба - 07.07.2011г.; 7 736.90 лева, представляваща направените по арбитражното производство разноски, които са предмет на принудително изпълнение по изп. дело №20188950400479 по описа на ЧСИ Л.С., рег. № 895 на КЧСИ с район на действие ВОС, образувано въз основа на изпълнителен лист от 01.11.2011г. по т.д. №4083/2011г. по описа на СГС, издаден на

основание чл.406, вр. чл.404, ал.1, т. 1 от ГПК, вр. чл.51 ЗМТА, въз основа на Решение от 29.09.2011г. по в.а.д. №1/2011г. на Арбитражен съд – град Варна.

В исковата молба се твърди, че срещу ищеца е издаден изпълнителен лист в полза на ответника въз основа на влязло в сила арбитражно решение. Въз основа на издадения изпълнителен лист е образувано изп.д. №20117150400610 по описа на ЧСИ М.П.. Впоследствие производството е продължено последователно от ЧСИ Н.Д. под №20158070401372 и от ЧСИ Л.С. под №20178950401950. С разпореждане на ЧСИ от 14.12.2017г., влязло в сила на 28.12.2017г., изпълнителното дело е прекратено на основание чл.433, ал.1, т. 8 от ГПК. С молба от 26.03.2018г. на взыскателя е инициирано ново изпълнително производство, образувано при ЧСИ Л.С. под №20188950400479. Единствените извършени същински изпълнителни действия по образуваните изпълнителни дела се свеждат до наложена възбрана вх.рег. №28284/ 02.12.2011г. и извършен на 15.02.2013г. опис на имот по искане на взыскателя от 11.01.2013г. Последното изпълнително действие, прекъсващо давността на основание чл.116, б. „в” ЗЗД, е извършено на 15.02.2013г., след което е започнала да тече нова петгодишна давност, която към датата на образуване на новото изпълнително дело е изтекла, поради липса на предприети в този период изпълнителни действия. Счита, че молба №2252/10.04.2013г. не прекъсва давността, тъй като искането е направено под условие, което не се е осъществило, а именно откриване на имущество на длъжника. Поддържа, че правото на принудително изпълнение се е погасило по давност поради изтичане на повече от пет години от последно извършеното изпълнително действие.

Ответникът, по реда на чл. 367 ГПК, оспорва иска като недопустим и неоснователен. Счита за недопустимо да се отрича съществуването на процесуални права. По същество прави граматическо тълкуване на т. 10 от ТР № 2/2013г. на ВКС по тълк.д. № 2/2013г., за да обоснове тезата си, че давността се прекъсва в две алтернативни хипотези – поискано или предприето изпълнително действие. Счита, че молбата за прилагане на изпълнителен способ е израз на активно поведение и представлява предприемане на изпълнително действие по почин на кредитора. Тази молба прекъсва давността и в случаите, когато е кумулативно съединена с искане за проучване на имуществото на длъжника, какъвто е случаят с молба №2252/10.04.2013г. Твърди, че след извършения на 15.02.2013г. опис страните са сключили извънсъдебно споразумение от 27.02.2013г., съдържащо признание на длъжника, в изпълнение на което ответникът е извършил доброволно плащане на 27.03.2013г. в размер на 1500 лева. По тази причина ответникът не е депозирал молби за извършване на изпълнителни действия в периода след 15.02.2013. до 10.04.2014г., когато е поискал налагане на запор и възбрана. Искане за извършване на изпълнително действие взыскателят е направил и с молба от 30.12.2014г. Тъй като това е последно поисканото от взыскателя изпълнително действие, от този момент е започнала да тече нова давност, която е следвало да изтече на 30.12.2019г.

Новото изпълнително дело №20188950400479 е образувано на 26.03.2018г., като с наложената по него възбрана давността е прекъсната преди да е изтекла. В условията на евентуалност счита давността прекъсната на 27.02.2013г. със сключване на споразумението, съдържащо изричното признание на дълга и уговорка за разсрочването му на вноски с краен срок 27.07.2017г. От този момент задължението е станало изискуемо и е започнал да тече новият давностен срок, който е прекъснат преди да е изтекъл с наложените възбрани, поискани от вискателя на 26.03.2018г. Поддържа на следващо място, че дори горното да не бъде споделено, съгласно ПП 3/1980 г. на Пленума на ВС давността се счита прекъсната до 26.06.2015г., когато същото е отменено с ТР 2/2013г. на ВКС.

В срока по чл.372, ал.1 от ГПК е депозирана допълнителна искова молба от ищеца, в която излага становище, че предмет на иска по чл.439 от ГПК е съществуването или несъществуването на правото на принудително изпълнение, а не на самото вземане. Счита, че давността се прекъсва единствено с извършването на успешни изпълнителни способности, а не само с искането на вискателя за извършването на такива. Признава факта, че споразумението от 27.02.2013 г. е прекъснало давността, но оспорва истинността на представения от ответника екземпляр на документа, като твърди материална подправка, изразяваща се в подмяна на първа страница. Твърди, че е използвана оригинална втора страница на истинското споразумение, което е разпечатано на две отделни страници, в момент различен и следващ датата на полагането на подписите, като на празна страница е разпечатан текст с различно съдържание от този, за който страните са изразили воля да се съгласят при подписването. За подправката свидетелства това, че първата и втората страници са разпечатани с различен шрифт, с различно отстояние от краищата на хартиения лист, разпрашеността и качеството на тонера са коренно различни. Макар че подписите, положени на втората страница, са автентични, волята на страните не е била да се съгласят с клаузите отразени във фалшификата. Поддържа, че по т.д. № 1340/2018г. на ВОС ответникът е представил същото писмено доказателство, но с различен текст, според който в т.6 е предвидена предсрочна изискуемост на вземанията в резултат от неплащане. Твърди, че предсрочната изискуемост е настъпила на 27.03.2013г. с нарушаване на задължението за заплащане на сумата от 2000 лв. От този момент е започнала да тече нова давност, която е изтекла на 27.03.2018г., преди да е предприето каквото и да било изпълнително действие срещу длъжника, годно да я прекъсне.

В депозирания в срока по чл.373, ал.1 от ГПК отговор на допълнителна искова молба ответникът твърди, че успешното прилагане на способа не е от значение за прекъсването на давността, тъй като е в зависимост от наличието или липсата на имущество на длъжника, а не от активността на кредитора, като черпи аргументи от т.5 на ТР 3/2015г. относно значението на изпращането на заповест за изпълнение. Твърди, че между страните към 27.02.2013г. са подписани две споразумения с един и същи предмет. За

действителната воля на страните следва да се направи преценка не само от текста на представените споразумения, но и от тяхното поведение преди, по време и след сключването им. Поддържа, че действителната воля на страните е била да изпълняват задълженията си, обективирани в представеното от него споразумение, което се потвърждава от действията на страните по неговото изпълнение. Изискуемостта на задължението следва да се преценява съгласно съдържащите се в него уговорки. Дори да се приеме, че давностният срок е започнал да тече през м.април 2013г., същият е прекъснат на 26.03.2018г. с посочване на изпълнителен способ и налагане на възбрана. Излага, че плащания по споразумението ищецът е извършил на 27.03.2013 и 18.10.2013г., с които давността е била прекъсната и е започнала да тече нова считано от м.11.2013г.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от **фактическа страна**:

Не се спори между страните, а и се установява от доказателствата по делото, че по т.д.№ 4083/2011 г., на СГС, в полза на „Си-Транс“ЕООД е издаден изпълнителен лист срещу „Вики 2005“ЕООД въз основа на Решение от 29.09.2011г., по в.а.д. 1/2011г. на Арбитражен съд – гр.Варна, за сумата от 52 199.99 лева, представляваща сбор от неизплатени задължения по 10 бр. фактури, издадени в периода 26.05.2009г. - 24.07.2009г., ведно със законната лихва считано от 08.07.2011г. до окончателно изплащане на сумата; 11 194.69 лева, мораторна лихва, считано от падежа на всяко вземане до - 07.07.2011г.; 7 736.90 лева, разноски арбитражното производство.

Не е предмет на спор между страните и че за събиране на вземането са образувани последователно изп.д. №20117150400610 по описа на ЧСИ М.П., изп.д. №20158070401372 по описа на ЧСИ Н.Д., изп.д. №20178950401950 по описа на ЧСИ Л.С. и изп.д. №20188950400479 по описа на ЧСИ Л.С., преписките от които са изискани и приложени към настоящото производство.

С молба вх. № 6732/17.11.2011 г. взыскателят „Си-Транс" ЕООД, ЕИК 103916259 е иницирал образуването на изп.д. № 20117150400610 по описа на ЧСИ М.П., рег. №715 и район на действие ВОС, като е поискал насочване на изпълнението върху пет имота собственост на длъжника „Вики 2005“ЕООД.

С молби №10126 и №10127 от 30.11.2011 г. ЧСИ е поискал вписване на възбрани върху три недвижими имота на „Вики 2005“ЕООД. Възбраните са вписани в Службата по вписвания на 02.12.2011г.

С молба от 11.01.2013 г. взыскателят е поискал налагане на възбрана на два имота на длъжника „Вики 2005" ЕООД в с.Солник.

С Разпореждане на ЧСИ от 18.01.2019г. е насрочен опис на недвижимите имоти, за което длъжникът е уведомен на 28.01.2013г.

На 15.02.2013 г. е извършен опис на недвижимо имущество, собственост на „Вики 2005“ЕООД, представляващо стопанска сграда в с. Солник, за което

е съставен протокол от същата дата. Изготвена е експертна оценка на назначеното от ЧСИ вещо лице Б.М..

С молба от 27.03.2013г. вискателят е направил искане до ЧСИ за спиране на изпълнителното производство на основание чл.432, т. 2 от ГПК.

С молба от 10.04.2014 г. вискателят „Си-Транс" ЕООД е поискал проучване на пълното имуществено състояние на длъжниците, като при наличие на недвижими имоти по тяхна партида - да бъде вписана възбрана върху тях.

След прехвърляне на изпълнителното производство на ЧСИ Н.Д. под номер №20158070401372 изпълнителни действия не са извършвани.

По молба на вискателя от 04.12.2017г. изпълнителното производство е продължено под №20178950401950 от ЧСИ Л.С., който с Разпореждане от 14.12.2017г. го е прекратил на основание чл.433, ал.1, т. 8 от ГПК.

По молба на вискателя от 26.03.2018г. изпълнителният лист му е върнат в оригинал, за което е съставен протокол от същата дата.

С молба от 26.03.2018г. до ЧСИ Л.С. ищецът е поискал образуване на ново изпълнително дело срещу солидарните длъжници и е претендирал проучване на имуществото, налагане на обезпечителни мерки, извършването на опис и продажба на имущество.

По новообразуваното изп.д. №20188950400479 по описа на ЧСИ Л.С., с искане №3975/28.03.2018г. на ЧСИ е наложена възбрана върху недвижим имот собственост на солидарния длъжник Т.И.Й., вписана в СВп. на 30.03.2018г. Същата е неотносима към спора, тъй като наличието на изпълнителни действия спрямо един солидарен длъжник не прекъсва давността спрямо останалите. Действия на солидарните длъжници и действията спрямо всеки от тях нито вредят, нито ползват останалите с изключение на хипотезата на извършено плащане.

По изпратеното запорно съобщение №3974/28.03.2018г. за налагане на запор на всички банкови сметки на „Вики 2005“ ЕООД в „Прокредит Банк България“ АД липсва върнат отговор от банковата институция, поради което съдът приема, че запорът не е бил ефективно наложен. Ако отговор на третото задължено лице не е изпратен или е за липса на наличност по банковите сметки, то тогава изпращането на запорното съобщение не прекъсва давността, тъй като би се приравнило на проучване на имущество на длъжника.

С молба от 23.01.2019г. вискателят е поискал насрочване на опис на недвижимо имущество на „Вики 2005“ ЕООД.

С разпореждане от 08.02.2019г. ЧСИ е разпоредил налагането на възбрана върху имот на „Вики 2005“ ЕООД в с.Солник и е насрочил опис на възбранения имот.

По искане №2153/08.02.2019г. на ЧСИ възбраната върху собствения на „Вики 2005" ЕООД имот в с.Солник е вписана в СВп. на 12.02.2019г.

Описът на имота е извършен на 18.03.2019г., видно от изготвения протокол. Публична продан е насрочена за 09.10.2020г.

Приета е като доказателство по делото издадена от нот. П.С. справка-извлечение от нотариалните книги №21/23.04.2021г. за периода 02.03.2020г. – 31.03.2020г., видно от която на 09.03.2020г. под номер 1661 е извършено нотариално удостоверяване на верността на препис от споразумение от 27.02.2013г. между „Си-Транс“ ЕООД, „Вики 2005“ ЕООД, „Агро ойл АиС“ и „Иво - Транс 2009“ ЕООД, като е инкорпориран пълният текст на документа. Според чл.1 от споразумението „Вики 2005" ЕООД декларира, че дължи на „Си-Транс" ЕООД сумата в размер на 52199.99 лева, представляваща задължение по изпълнителен лист от 01.11.2011г., която сума същият ще издължи по следния начин: 1500 лева на 27.03.2013г., а останалата част на ежемесечни равни вноски по 1000 лева с краен падеж на плащане на цялата сума до 27.07.2017 г. С чл.4 и чл.5 вискателят „Си-Транс" ЕООД се е задължил след плащане на сумата от 1500 лева да внесе по изп.д. №20117150400610 по описа на ЧСИ М.П. молба за спиране, а след плащане на всички останали вноски – за прекратяване на изпълнителното дело.

Представеният от ответника нотариално заверен препис от посоченото споразумение е изключен от доказателствения материал с определение №312/25.02.2022г., на основание чл.183 от ГПК поради непредставяне на оригинала.

От страна на ищеца също е представен препис от споразумение от същата дата между същите страни и със същия предмет, но с известни разлики в някои от клаузите. Клаузата на чл.1 отново обективира признанието на ищеца за главница от 52199.99 лева по изпълнителния лист от 01.11.2011г. и волеизявленията за разсрочването ѝ на ежемесечни вноски от 1000 лева, считано от 01.04.2013г. Липсва уговорката за първата вноска за м.03.2013г. и крайния падеж. Клаузите на чл.4 и 5 са идентични, с изключение на размера на първата вноска дължима на 27.03.2013г., която е посочена в размер на 2000 лева. В клаузата на чл.6, наред със солидарната отговорност при неизпълнение, е предвидена допълнително и предсрочна изискуемост.

От представеното извлечение от сметка на „Си-Транс“ ЕООД е видно извършено от „Вики 2005“ ЕООД на 27.01.2013г. плащане в размер на 1500 лева с основание – по споразумение. С платежно нареждане от 18.10.2013г. ищецът е заплатил на ответника вноска по споразумение в размер на 1000 лева.

От заключението на вещото лице по допусната ССЕ се установява, че по споразумението са заплатени три вноски: 1500 лева на 27.03.2013г., 1000 лева на 10.06.2013г. и 1000 лева на 18.10.2013г. По образуваните изпълнителни дела няма постъпили доброволно суми, нито принудително събрани такива.

При така възприетата фактическа установеност, съдът достигна до следните **правни изводи**:

С отрицателния установителен иск по чл. 439 ГПК се предоставя право

на защита на длъжника в изпълнителния процес да оспори вземането и оттам материалноправната незаконосъобразност на изпълнението, когато то се основава на новонастъпили факти. С иска за недължимост на суми по изпълнителния лист се цели установяване несъществуването на изпълняемото право, като при уважаването му, на кредитора се отнема възможността да иска принудително осъществяване на своето право и изпълнителният процес следва да се прекрати. Последиците от съдебнопризнатата недължимост на вземането се свеждат именно до установяване несъществуването на правото на принудително изпълнение, поради което видът на търсената защита не противоречи на иначе теоретично издържаните съображения на ответника за трансформиране на погА.ото по давност притежание в естествено задължение, което подлежи на доброволно изпълнение. Предмет на иска по чл. 439 ГПК действително е субективното материално право, но само с оглед проверка възможността последното да бъде принудително изпълнено поради настъпили след постановяване на изпълнителното основание правопогасяващи факти.

Съобразно разпоредбата на чл. 439, ал. 2 ГПК, предявеният иск може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Нормата има процесуален характер и визираните предпоставки обуславят допустимостта на производството (така Определение № 313/25.03.2011 г., по ч.т.д. № 157/2011 г., ВКС, II ТО). Наличието на нововъзникнал факт е условие за допустимост на оспорването. Въпрос по съществото на спора е рефлектира ли този факт върху съществуването, изискуемостта, принадлежността или размера на изпълняемото право.

В случая искът е основан на твърдения за погасяване на вземането по изпълнителния лист поради изтекла след издаването му давност, поради което отправеното до съда искане се квалифицира именно като предявен иск по чл.439 от ГПК за недължимост на вземането по изпълнителния лист поради погасяване на правото на принудително изпълнение. С оглед изложеното поддържаните от ответника възражения за недопустимост на иска се явяват неоснователни и искът подлежи на разглеждане по същество.

По отношение на последиците от образуването на изпълнително производство в контекста на института на погасителната давност, са постановени ППВС № 3/18.11.1980 г. и ТР № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС. Съгласно даденото с ППВС № 3/80 г. тълкуване образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, като по време на изпълнителното производство давност не тече, а считано от евентуалното му прекратяване започва да тече нова давност. С приетото на 26.06.2015 г. ТР № 2/2015 г. е дадено съвсем различно разрешение, според което по време на изпълнителния процес давността не спира и се прекъсва от всяко изпълнително действие, като ППВС № 3/80 г. е обявено за загубило сила. Съгласно ТР № 3 от 28.03.2023 г. по тълк. д. № 3/2020 г., ОСГТК на ВКС, постановеният нов тълкувателен акт, с който се изоставя вече даденото

задължително тълкуване и се възприема ново такова, поражда действие за в бъдеще. Прилагането му с обратна сила би довело до правна несигурност, доколкото правните субекти са били длъжни и са съобразявали поведението си с едно предходно дадено, също задължително тълкуване, което се ползва с действие *ex tunc*. Извършената с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г. по т. д. № 2/2013 г. на ВКС промяна в тълкуването се прилага от датата на обявяването му и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това. Налага се изводът, че определянето на приложимия тълкувателен акт е обусловено от фактическата преценка дали изпълнителното производство е висящо към датата на постановяване на Тълкувателното решение - 26.06.2015г.

В конкретика, от приложеното като доказателство изп.дело №20117150400610 по описа на ЧСИ М.П. се установява, че изпълнителното производство е образувано по молба на вискателя от 17.11.2011г.

Като се съобразят извършените изпълнителни действия по първоначално образуваното изпълнително производство, първото такова в рамките на определен изпълнителен способ е наложената на 02.12.2011г. възбрана върху собствен на ищеца имот. Това е така, доколкото изпращането и връчването на покани, извършването на справки и проучване на имущественото състояние на длъжника не са изпълнителни действия съгласно мотивите по т.10 на ТР № 2/26.06.2015 г., с което за първи път се формира задължително тълкуване по този въпрос. Следващото същинско изпълнително действие е извършеният на 15.02.2013г. опис на недвижим имот. Други същински изпълнителни действия по делото не са извършвани в рамките на двугодишния срок по чл.433 от ГПК, поради което с изтичането му същото се е прекратило по право на 15.02.2015г.

Депозираните от вискателя молби до ЧСИ (вкл. тази от 10.04.2014г.) за извършване на справки за имуществото на длъжника не представляват прекъсващ давността факт, тъй като не са довели до реално засягане на правната сфера на длъжника. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ има за последица прекъсване на давността, само ако същият бъде ефективно реализиран. Не е годна да прекъсне давността и депозираната молба за спиране на изп.дело от 27.03.2013г., което действие не е сред изрично посочените в ТР № 2/2015 г.

В обобщение съдът приема, че изп.дело №20117150400610 на ЧСИ П., продължено под №20158070401372 на ЧСИ Д., е прекратено по право на 15.02.2015г., а констатираното прекратяване от ЧСИ с нарочен акт едва на 14.12.2017г. е ирелевантно.

След като изпълнителното дело е образувано и прекратено при действието на ППВС № 3/18.11.1980 г., именно даденото с него задължително тълкуване на чл. 116 от ЗЗД е било приложимо в отношенията между страните и съдебния изпълнител до последващата му отмяна с Тълкувателното решение от 26.06.2015г. С оглед даденото с ППВС

разрешение погасителната давност се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение, а докато трае изпълнителното производство същата и спира. От горното следва, че с подаването на молбата от 17.11.2011г. вискателят е прекъснал теченето на давностния срок, като същият е и спрял до прекратяването на производството на 15.02.2015г. След прекратяване на производството по изпълнителното дело на 15.02.2015г. е започнала да тече нова петгодишна погасителна давност за вземането, която би изтекла на 15.02.2020г.

Новото изпълнително производство по изп.дело №20188950400479 по описа на ЧСИ Л.С. е образувано на 26.03.2018г., след постановяване на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС. Съгласно дадените с него разяснения давностният срок не е прекъснат с това действие на ответника. Това е сторено с наложената на 12.02.2019г. възбрана и извършения на 18.03.2019г. опис. Тези изпълнителни действия следва да бъдат зачетени, тъй като са наложени в рамките на ново изпълнително дело, образувано преди изтичане на давността. Следователно към момента на описа - 18.03.2019г., давността, започнала да тече от 15.02.2015г. не е изтекла, а като прекъсната новата петгодишна погасителна давност би изтекла на 18.03.2024 г. В този смисъл към момента на подаване на исковата молба – 15.10.2020г., погасителната давност за вземанията по изпълнителния лист не е изтекла.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че по отношение на главницата давността следва да се счита прекъсната и с изричното признание на дълга, направено от ищеца с представените по делото споразумения от 27.02.2013г. Извършеното от нотариуса и неоспорено в процеса официално удостоверяване обвързва съда да приеме, че оригиналът на документа е съществувал към момента на извършването на заверката. Индиция за сключването на спогодбата представлява и извънпроцесуалното поведение на страните по нейното изпълнение – извършеното на 27.02.2013г. плащане на първа вноска от страна на ищеца и отправеното на 27.03.2013г. от ответника искане за спиране на изпълнителното дело. Дори да се приеме, че извлеченият от нотариалните книги документ представлява само косвено доказателство за съществуването на изключеното по реда на чл.183 от ГПК споразумение, признанието на задължението се съдържа и в представения от самия ищец препис от документа, чиято автентичност не е оспорена. С оглед изложеното и при липса на представени доказателства за упражнено от вискателя право на предсрочна изискуемост, давността за всяка от вноските би следвало да започва да тече от съответния падеж, като за последната от тях би изтекла на 27.07.2022г. По изложените по-горе съображения обаче за вноските след 12.02.2014г. същата е била прекъсната на 12.02.2019г., преди да е изтекла. Прекъсващо давността действие имат и извършените на 27.03.2013г., 10.06.2013г. и 18.10.2013г. от ищеца частични плащания, по аргумент от чл. 116, б. „а“ от ЗЗД.

Налага се изводът, че и според двата разгледани варианта към момента на подаване на исковата молба – 15.10.2020г., задължението на ищеца не е

погА.о по давност. Установеният по делото факт обуславя неоснователността на предявения отрицателен установителен иск, който следва да бъде отхвърлен изцяло.

Извършените частични плащания не следва да бъдат съобразявани, тъй като искът е основан единствено на изтекла погасителна давност. Уважаването на отрицателния установителен иск в тази част би било произнасяне свръх петитум, тъй като съдът не е бил сезиран с такова основание на иска. Приспадането им от общия размер на дълга е от компетентността на ЧСИ.

Предвид изхода от спора и на основание чл.78, ал.3 от ГПК в полза на ответника следва да се присъдят сторените съдебно-деловодни разноски в размер на 2500 лева, представляващи заплатен депозит за ССЕ и адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Вики 2005“ЕООД с ЕИК 103920873 със седалище и адрес на управление гр.Варна, ж.к.“Вл.Варненчик“ бл.11, вх.1, ет. 4, ап.10 срещу „Си-Транс“ЕООД с ЕИК 103916259 със седалище и адрес на гр.Варна, ж.к.“Вл.Варненчик“, бл.401, вх.3, ет. 7, ап.52, иск с **правно основание чл.439 от ГПК** за признаване за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи поради погасяване по давност на правото на принудително изпълнение сумата от **71131.58 лева**, формирана както следва: 52 199.99 лева, представляваща сбор от неизплатени задължения по фактура №001952/26.05.2009г. на стойност 3141.67 лв., фактура №001980/ 30.05.2009г. на стойност 4044.12 лв., фактура №001983/05.06.2009г. на стойност 6810.77 лв., фактура №001988/17.06.2009г. на стойност 5110.02 лв., фактура №001994/26.06.2009г. на стойност 10524.20 лв., фактура №002019/ 30.06.2009г. на стойност 3279.20 лв., фактура №002021/04.07.2009г. на стойност 4510.81 лв., фактура №002024/10.07.2009г. на стойност 3950.82 лв., фактура №002025/17.07.2009г. на стойност 7957.28 лв. и фактура №002030/ 24.07.2009г. на стойност 2871.10 лв., ведно със законната лихва считано от 08.07.2011г. до окончателно изплащане на сумата; 11 194.69 лева, представляваща мораторна лихва, считано от датата на падежа на всяко вземане по гореописаните фактури до датата на завеждане на исковата молба - 07.07.2011г.; 7 736.90 лева, представляваща направените по арбитражното производство разноски, които са предмет на принудително изпълнение по изп. дело №20188950400479 по описа на ЧСИ Л.С., рег. № 895 на КЧСИ с район на действие ВОС, образувано въз основа на изпълнителен лист от 01.11.2011г. по т.д. №4083/2011г. по описа на СГС, издаден на основание чл.406, вр. чл.404, ал.1, т. 1 от ГПК, вр. чл.51 ЗМТА, въз основа на Решение от 29.09.2011г. по в.а.д. №1/2011г. на Арбитражен съд – град Варна.

ОСЪЖДА „Вики 2005“ЕООД с ЕИК 103920873 със седалище и адрес на управление гр.Варна, ж.к.“Вл.Варненчик“ бл.11, вх.1, ет. 4, ап.10, да заплати на „Си-Транс“ЕООД с ЕИК 103916259 със седалище и адрес на гр.Варна, ж.к.“Вл.Варненчик“, бл.401, вх.3, ет. 7, ап.52, сторените в производството съдебно-деловодни разноси в размер на сумата от **2500 лева**, на основание чл.78, ал.3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____